

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce **D.N.**, zastoupeného Mgr. Janem Špačkem, advokátem, se sídlem Revoluční 13, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení **1. Ing. P.S., 2. I.N.**, zastoupené Mgr. Janem Špačkem, advokátem se sídlem Revoluční 13, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **07.04.2015, č.j. RR/1361/15,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. RR/1361/15, a rozhodnutí Městského úřadu Sušice ze dne 21.10.2013, č.j. 7701/13/VYS, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci náklady řízení ve výši 14.957 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Špačka, advokáta.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. RR/1361/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto mimo jiné jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 21.10.2013, č.j. 7701/13/VYS (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům + garáž“ na pozemcích p.č. 2185, 2567/10, 2567/39, 2567/40 v k.ú. Prášily“.

II. Žaloba.

Žalobce v žalobě uvedl, že samotné umístění stavby, tak jak bylo ve výroku rozhodnutí správních orgánů vymezeno, nerespektuje vlastnické právo žalobce k nemovitým věcem, resp. riziko, které z umístění stavby pro pozemek a stavbu žalobce vzniká, nebylo správními orgány v rámci vznesených námitek dostatečně posouzeno. S námitkami žalobce se žalovaný poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2014, č.j. RR/87/14, zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 11.2.2015, č.j. 57 A 20/2014-69, vypořádal toliko formálně, věcně však zcela nedostatečně. Žalobce proto napadá samotnou věcnou správnost vydaného územního rozhodnutí, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Žalobce dále poukázal na důvody zjevné podjatosti úřední osoby, která činila úkony prvoinstančního orgánu. Tato osoba by podle názoru žalobce měla být vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žalobce dále uvedl, že v odvolání, ve správní žalobě ze dne 27.3.2014 a i nyní namítá především to, že navrženým umístěním stavby dojde ke změně odtokových poměrů v území, dojde k dalšímu podmáčení lokality a k zaplavování pozemku žalobce. Stavebníci nejenže posunují objekt blíže k nemovitosti žalobce (původně dokonce bylo v dané lokalitě možné stavět nemovitosti pouze na stávajících základech nemovitostí), ale současně tento objekt doplňuje další stavbou (stavba garáže na pozemek 2567/10, kde v tuto chvíli žádná stavba není), stavbou dlouhé opěrné zdi (navržená délka 17 metrů) a souvisejícími terénními úpravami (navezení zeminy v nosnosti až 1,3 m). Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na konkrétní podmínky lokality, kdy v dané lokalitě je terén velice podmáčen (prakticky bažina), v zimě zde bývají až 2 metry sněhu, na úpatí kopce se navíc tvoří závěje o nosnosti až 2 až 3,5 metru, nepochybně dojde k narušení současných odtokových poměrů, a to v neprospěch žalobce. Z pozemku stavebníků bude po provedení stavby a terénních úprav stékat voda téměř výhradně na pozemky žalobce. Riziková se v této souvislosti jeví právě kombinace nového umístění stavby, stavba dlouhé opěrné zdi a terénní úpravy, které nepochybně vytvoří bariéru pro přirozený, resp. již ustálený odtok vody. Žalobce poukázal na to, že jakékoliv vsakování vody je na pozemcích v dané lokalitě prakticky vyloučeno. Pokud by stavební úřad přistoupil např. ke vsakovací zkoušce, tato by nemohla být úspěšná. S ohledem na tyto okolnosti se tedy zcela oprávněně obává toho, že z pozemků stavebníků bude voda odtékat téměř výlučně na jeho pozemky a tyto bude zaplavovat. K tomuto dochází již nyní v důsledku zanedbané údržby vodoteče na pozemku stavebníků (jak dokládá žalobce přiloženými fotografiemi). V současnosti také z přeplněné jímky kanalizace stavebníků přetéká voda a vytéká směrem na pozemek žalobce, a to proto, že tato není řádně provozována a vyvážena (z důvodu

podmáčeného terénu a velkého množství sněhu je však její vyvážení prakticky nemožné, neboť je opět za okamžik plná). Změnou stávajících ustálených odtokových poměrů pak může dle žalobce docházet i k sesuvu půdy ze svahu za nemovitostmi žalobce. S ohledem na shora uvedené důvody proto má žalobce za to, že nemovitost by měla být umístěna na základech domu, který zde stál a který respektoval podmínky v dané lokalitě. Dále má za to, že by nemělo vůbec dojít ke stavbě opěrné zdi, tak jak je navržena, a rovněž by nemělo dojít k úpravě terénu v sousedství pozemků žalobce, jak ji navrhli stavebníci. Žalobce dále uvedl, že Krajský soud v Plzni (dále jen „soud“ nebo „krajský soud“) v odůvodnění rozsudku sp.zn. 57 A 20/2014 uvedl, v jakém rozsahu se má správní orgán zabývat námitkami žalobce a jakým způsobem má doplnit dokazování. Krajský soud mimo jiné uvedl: *„Pro posuzování námitek účastníků řízení je podstatné i znění ustanovení § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle druhého ze zmíněných ustanovení, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne. Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nemůže vydat územní rozhodnutí, pokud neopatří takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich vydáním územního rozhodnutí nedojde. Nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich sice dojde, avšak dotčený je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět. V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu pak úvahy a závěry správních orgánů musejí nalézt svůj odraz v odůvodnění správních rozhodnutí. Podle právě zmíněného ustanovení je totiž nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“* Žalobce má za to, že správní orgán se neřídil právním názorem uvedeným v předmětném rozsudku soudu, kdy další řízení pojal zcela formálně prakticky bez doplnění jakéhokoliv dokazování. Žalobce má za to, že správní orgány se ani v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce věcně nevypořádaly a že na podkladě nedostatečné dokumentace k územnímu rozhodnutí, kterou předložili stavebníci, se ani s námitkami žalobce vypořádat nemohly. Žalovaný se dle žalobce zejména nevypořádal s námitkou žalobce týkající se změny odtokových poměrů a rizika zaplavování pozemku žalobce z pozemku stavebníků, jakož i možného rizika budoucího sesuvu půdy ze svahu za nemovitostmi stavebníků a žalobce. Žalobce předně namítá, že projektová dokumentace, tak jak byla předložena správním orgánům, vůbec neumožňuje posouzení toho, jak výškově bude stavba stavebníků umístěna. Z tohoto důvodu se ani žalobce nemohl relevantně k předložené dokumentaci vyjádřit. S tímto souvisí také otázka, jakým způsobem bude řešena navržená terénní úprava, tedy konkrétně do jaké výšky bude navážka zeminy sahat a jakým způsobem bude řešen terénní schod mezi

pozemkem žalobce a pozemkem stavebníků, který zde má vzniknout. Z předložených projektů, konkrétně ze situačního výkresu a řezů domu (pohled severní, pohled jižní, příčný řez A - A') nevyplyvá, zda výšková kvóta „-70 cm“ značí umístění základu domu oproti stávajícímu terénu, či vůči terénu vozovky, popř. vůči zcela jinému terénnímu bodu. Žalobce má za to, že tato vada výkresové dokumentace způsobuje její rozpor s vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (i před její novelizací vyhláškou č. 62/2013 Sb.). Ze situačních výkresů a řezů stavbou nijak nevyplyvá, v jaké konkrétní výšce, popř. ve vztahu k jakému výškovému bodu, bude umístěvaná stavba situována, popř. jak budou výškově umístěny terénní úpravy. Vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v tomto směru (příloha č. 1, část „C“) výslovně stanoví požadavky na celkový situační výkres, konkrétně požadavek na stávající výškopis a polohopis a požadavek na stanovení nadmořské výšky u 1. nadzemního podlaží u budov a stanovení nadmořské výšky upraveného terénu, a totožně požadavky na koordinační situační výkres - požadavek na stávající výškopis a polohopis, požadavek na stanovení nadmořské výšky u 1. nadzemního podlaží u budov a stanovení nadmořské výšky upraveného terénu. Žádné takovéto parametry předložená dokumentace stavebníků neuvádí. Žalovaný v této souvislosti k námitkám žalobce pouze obecně uvedl (str. 8 zdůvodnění napadeného rozhodnutí), že dle veřejně dostupných mapových podkladů zjistil, že terén v místě stavby se mírně svažuje od západu na východ a novostavba rodinného domu je navržena ve výšce 875 m n.m. I kdyby správní orgán mohl takto distančně určit, jaká je nadmořská výška v místě navržené stavby (což s ohledem na takto distanční způsob určení místa výstavby je nepochybně údaj velice nepřesný), v žádném případě nemůže správní orgán přesně určit (konstatovat) navrženou nadmořskou výšku stavby (1. nadzemního podlaží) tak, jak má tato být správně navržena stavebníky v situačním výkresu, koordinačním výkresu nebo v řezech stavby. Zdůvodnění správního orgánu, že stavba žalobce má být umístěna severně od novostavby ve vyšší nadmořské výšce, je v tomto směru zcela neodůvodněné, neboť není jasné, v jaké nadmořské výšce bude umístěvaná stavba a s ní spojené terénní úpravy. Současně ve výkresové dokumentaci chybí dokumentace návaznosti na stávající zástavbu zejména s ohledem na hloubku založení navrhované stavby a staveb stávajících (další z požadavků vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb). Pokud se jedná o žalovaným uváděné zdůvodnění likvidace dešťových vod, žalobce uvádí, že likvidace dešťových vod do dvou vsakovacích jam je s ohledem na místní poměry zcela iluzorní. V daném místě je terén natolik podmáčený, že vsakování vody ze střechy objektu na pozemku stavebníků nebude možné. K tomuto měla být podle názoru žalobce provedena vsakovací zkouška. *Žalobce dále uvedl, že k jeho obavě ze sesuvu půdy ze svahu v důsledku změny odtokových poměrů se žalovaný prakticky vůbec nevyjádřil. Správní orgán uvedl, že z „důvodu provedení tohoto zářezu a k zamezení sesuvu půdy je na západní straně rodinného domu navržena opěrná zídka“. Dále uvedl, že „zářezem do pozemku, provedením opěrné zídky a zpevněných ploch nemůže dojít k ohrožení nemovitosti č.p. 138 (p.č. 2184/1, a 2183/1), umístěné severně a ve vyšší nadmořské výšce než navržené stavby, sesuvem půdy a zaplavováním“. Dále správní orgán učinil závěr, že „pokud již v současnosti dochází k zaplavováním pozemků, neboť je zde již terén mírnější (tím myšleno oproti prudkému svahu za stavbami), nové stavby nebudou mít na toto podstatný vliv“. Svah za nemovitostmi je přitom natolik prudký, že obava žalobce*

ze sesouvání půdy v důsledku nepochybné změny odtokových poměrů je zcela na místě. Celý tento prudký svah je zcela podmáčen. Správní orgány se s těmito námitkami žalobce opět vůbec nevypořádaly. Žalovaný zde podle žalobce nesprávně kalkuluje s tím, že umísťovaná stavba má být umístěna v nižší nadmořské výšce než stavba žalobců, a to aniž by byl ve spise jediný údaj o tom, v jaké nadmořské výšce má být umísťovaná stavba stavebníků umístěna, resp. v jaké nadmořské výšce má být 1. nadzemní podlaží, popř. v jaké nadmořské výšce mají být terénní úpravy. Stavba opěrné zdi pak má podle žalobce mít negativní vliv na odtokové poměry v lokalitě a na zaplavování jeho pozemků. Pokud tedy bude chránit objekt stavebníků před sesuvy půdy, nebude chránit stavbu a pozemek žalobce z důvodů shora uvedených. Žalobce se v této souvislosti obává zejména terénního schodu, který má blíže nepopsanými terénními úpravami v místě stavby vzniknout. Za situace, kdy se žalobce od počátku řízení nemůže vyjádřit k tomu, jaká konkrétní terénní úprava má v dané lokalitě vzniknout, přičemž ani správní orgány obou stupňů tomuto nevěnují žádnou pozornost, je obava žalobce zcela namístě, a to i s ohledem na to, že k zaplavování pozemků žalobce již dochází. Žalobce tedy nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že umístěním stavby nedojde ke změně odtokových poměrů. K tomuto závěru podle názoru žalobce nemohl na podkladě provedeného dokazování správní orgán dospět, neboť jednak nemá k dispozici skutečné výškové určení umísťované stavby (což samo o sobě nesplňuje požadavky vyhlášky), jednak vůbec neuvážil situaci na místě, kdy již nyní dochází k zaplavování pozemku ze strany stavebníků. Navíc správní orgán kalkuluje s možností využití vsakovacích jam, které jsou v dané situaci nevyužitelné. Žalobce dále uvedl, že v územním řízení namítal, že územním rozhodnutím se stavba přibližuje k jejich objektu a že není postavena na stávajících základech. Z tohoto dovozuje, že s ohledem na převažující směr větrů v dané lokalitě budou v důsledku posunutí a natočení stavby proudit kouře a spaliny z komína nově umísťovaného rodinného domu do ložnic jeho objektu. V místě dané lokality se jedná o úpatí hory (údolí), kde současně převažuje jednosměrná orientace větrů od umísťované stavby stavebníků právě ve směru ke stavbě žalobce. Kouřové zplodiny se často drží pouze několik metrů nad zemí a je pravděpodobné, že zplodiny z komína z umísťované stavby budou vanout přímo do stávajících ložnic žalobce. Z tohoto důvodu žalobce žádal, aby umísťovaná stavba byla umístěna a natočena jako stavba původní tak, aby zplodiny z komína méně ohrožovaly jeho nemovitost. Žalobce má za to, že při provedení místního šetření by žalovaný k takovému čistě formálnímu závěru dospět nemohl. Navíc s ohledem na to, že není známo, jak přesně bude umísťovaná stavba výškově umístěna, jsou závěry správního orgánu pouze teoretické. Žalobce dále namítal, že již dříve vznesl námitku podjatosti proti úřední osobě, panu F.V., a že s touto námitkou správní orgány dostatečně nevypořádaly. Pan F.V. má blízký vztah k zástupci (zmocněnci) stavebníků, panu P.V. Při ústním jednání si tyto dvě osoby tykají, oslovují se křestními jmény. Toto samotné by dle žalobce patrně nebylo důvodem k podjatosti. Za důvod podjatosti však žalobce považuje samotné jednání úřední osoby, která na popud zmocněnce stavebníků (tj. písemné oznámení P.V. ze dne 25.10.2013 nadepsané „Podnět k prošetření staveb manželů Nedbalových na pozemcích p. č. 2184/1 a 2183/2 v katastrálním území Prášily“) nařídila u žalobce kontrolní prohlídku stavby bez jakéhokoliv uvedení konkrétního důvodu takovéto prohlídky. Z důvodu

nezpřístupnění staveb žalobcem pak tato úřední osoba dokonce uznala žalobce vinného z pořádkového deliktu dle § 173 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a uložila mu povinnost zaplatit pokutu. Žalobce zde odkazuje na řízení vedené pod sp.zn. 4622/13/VYS/Va, č.j. 4622/13/VYS/Va-5 před Městským úřadem Sušice, Odbor výstavby a územního plánování, u nadepsaného správního orgánu vedeno pod č.j. RR/2217/14, sp.zn. ZN/233/RR/14. Žalobce má za to (a to s poukazem na výhrůžky pana P.V., které jsou obsahem spisu a které do spisu z opatrnosti opětovně zakládá - tyto jsou přílohou stížnosti, kterou žalobce zakládal do spisu), že úřední osoba zde jednala zaujatě na popud zmocněnce stavebníků, pana P.V., a lze důvodně předpokládat, že tato úřední osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Úřední osoba tedy ihned poté, jakmile žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, nařídil na nemovitostech žalobce kontrolní prohlídku na základě oznámení zmocněnce stavebníků (tímto oznámením pak zmocněnec stavebníků hrozil právě pro případ, že žalobce podá odvolání). Z tohoto důvodu má žalobce za to, že tato osoba by měla být vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí trpí vadami pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Zejména dle názoru žalobce nebylo správními orgány provedeno v dostatečném rozsahu dokazování, které by vyloučilo, že nedojde k dotčení vlastnického práva žalobce, tak jak namítá. Navíc se dle názoru žalobce na rozhodování podílela osoba vyloučená z úkonů správního řízení. Dále má žalobce za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, kdy zejména ze spisu nevyplývá, v jaké nadmořské výšce má být umísťovaná stavba po provedení terénních úprav umístěna a jak tedy může být v důsledku tohoto faktického umístění stavby a terénních úprav ohrožena stavba a pozemek žalobce odtokem vody, možnými sesuvy půdy a kouřovými spaliny. Současně má žalobce za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán se nijak nevypořádal s námitkami žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a zaujal stanovisko k jednotlivým námitkám žalobce. K žalobní námitce, že navrženým umístěním stavby dojde ke změně odtokových poměrů v území, k dalšímu podmáčení lokality a k zaplavování pozemku žalobce, žalovaný uvedl, že se touto problematikou zabýval již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný popsal situaci na místě, popsal, jak se svažuje terén, na jakých vrstevnicích jsou umístěny pozemky, jichž se záměr týká, rovněž jsou v napadeném rozhodnutí uvedené údaje o zastavěné a zpevněné ploše a jejího poměru k celkové výměře pozemku. Ze všech těchto okolností nelze vyvodit jiný závěr než ten, že námitky žalobce jsou neopodstatněné. Nově navržené stavby nebudou mít podstatný vliv na to, co žalobce uvádí, a to také vzhledem k tomu, že v dané lokalitě již stavba umístěna byla a na jejím místě je nyní umísťována stavba, proti které žalobce nyní brojí. K námitce, že se žalovaný neřídil právním názorem uvedeným v rozsudku krajského soudu ze dne 11.02.2015, když další řízení pojal

zcela formálně prakticky bez doplnění jakéhokoliv dokazování, žalovaný konstatoval, že žalobce sice uvádí, že mělo být provedeno dokazování, ovšem neuvádí, co by se mělo dokazovat a co prokázáno není. Žalovaný se po rozhodnutí soudu snažil napravit nedostatky, které mu byly soudem vyčítány. Jednalo se především o nedostatky odůvodnění, které neobstálo ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tedy při vydání nyní napadeného rozhodnutí postupoval tak, aby byl zhojen především tento nedostatek. Poté, co žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil, je zřejmé, že žádné další dokazování není ani potřeba. Žalovaný tedy ani nemůže souhlasit s další žalobcovou námitkou, že se věcně nevypořádal s námitkami žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný námitkami žalobce zabýval, ale neshledal je důvodnými. K námitce, že z předložených projektů, konkrétně ze situačního výkresu a řezů domu nevyplyvá, zda výšková kvóta „-70 cm“ značí umístění základu domu oproti stávajícímu terénu, či vůči terénu vozovky, popř. vůči zcela jinému terénnímu bodu, žalovaný uvedl, že uváděná kvóta značí umístění podezdívky domu. Vzhledem k nerovnému terénu v místě stavby pak kvóta značí výšku podezdívky v místě svažování - na výkresu jižního pohledu je toto nejsnáze rozeznatelné, když na levé straně není podezdívka žádná a na pravé straně vzhledem ke svažování je kvóta oněch -70 cm. K získání údajů o nadmořské výšce žalovaný uvedl, že toto proběhlo na základě dostupných mapových podkladů. Jedná se například o turistické mapy na serveru mapy.cz, ze kterých je zřejmé, že vrstevnice s kvótou 875 m n. m. prochází místem navrhované stavby. Z těchto mapových podkladů pak žalovaný popsal i situaci týkající se podoby terénu v okolí. Žalovaný dále nesouhlasil s žalobní námitkou, že se nevyjádřil k sesuvu půdy ze svahu v důsledku změny odtokových poměrů, když se dle jeho názoru k tomuto vyjádřil, popsal situaci na místě a z toho pak dovodil, že námitky žalobce nejsou důvodné. Stejně pak byly posouzeny i námitky žalobce týkající se obtěžování kouřem z nově umístěovaného komína. K tomuto ještě žalovaný uvedl, že je nutné si uvědomit, že na místě navrhované stavby již stavba stála a ta rovněž musela mít vyřešený odvod spalin. Dle technických norem musí být komínové těleso umístěno tak, aby byl zajištěn bezpečný odvod spalin do ovzduší - tato zásada se uplatňovala vždy, tudíž i předchozí stavba nějakým způsobem musela ovlivňovat bydlení žalobce. Nově navrhovaná stavba tedy podstatným způsobem nemění nic na stávající situaci. Ohledně žalobcova tvrzení, že již dříve vznesl námitku podjatosti proti úřední osobě F.V. a že se s touto námitkou správní orgány dostatečně nevypořádaly, žalovaný uvedl, že v průběhu územního řízení žádná taková námitka vznesena nebyla, nebyla vznesena ani v odvolání proti předmětnému územnímu rozhodnutí. U stavebního úřadu je nebo bylo vedeno několik řízení, žalobce se tedy zřejmě spletl vtom, že námitka podjatosti byla podána v tomto územním řízení. Jediné podání, které obsahovalo námitku podjatosti, bylo žalovanému doručeno až dne 8.4.2015, ovšem to bylo již v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Po vydání rozhodnutí se již o námitce podjatosti nerozhoduje.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Krajský soud v Plzni již v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 11.2.2015, č.j. 57 A 20/2014-69, uvedl, že „podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona). Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je, umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Oprávnění účastníka řízení vznést námitky, v rozsahu předvídaném v ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, odpovídá povinnost správního orgánu tyto námitky vypořádat. V ustanovení § 89 odst. 5 věta první stavebního zákona je výslovně uvedeno, že o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Pro posuzování námitek účastníků řízení je podstatné i znění ustanovení § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle druhého ze zmíněných ustanovení, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne. Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nemůže vydat územní rozhodnutí, pokud neopatrí takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich vydáním územního rozhodnutí nedojde. Nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich sice dojde, avšak dotčený je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět. V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu pak úvahy a závěry správních orgánů musejí nalézt svůj odraz v odůvodnění správních rozhodnutí. Podle právě zmíněného ustanovení je totiž nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

K předchozímu napadenému rozhodnutí soud dále uvedl, že „žalobci v průběhu správního řízení uplatnili námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, když vznesli obavy o přímém dotčení jejich věcných práv umístěnou stavbou. V odvolání namítali, že „provozováním topného systému budou vypouštěny kouřové plyny a posunutím stavby směrem k jejich domu budou ohroženi na zdraví. Vítr vane převážně právě směrem k jejich objektu a kouř bude vnikat do jejich ložnic. Jejich předci věděli, proč byly sousedící domy právě takto natočeny a vzdáleny od sebe“. Dále namítali, že „lokalita v místě stavby je podmáčena a posunutí stavby na jiné místo může způsobit sesuvy půdy a zaplavování povrchovou vodou okolní pozemky“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k první námitce uvedl: „Stavba rodinného domu je umístěna na stejném místě jako původní dům, pouze je pootočena. Vyústění komína je tudíž navrženo v původním místě, a protože komín přesahuje hřeben stavby, jejím pootočením se směr kouře nemění. Stavba je umístěna v souladu se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, zejména vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území ve znění pozdějších předpisů“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke druhé námitce uvedl: „Umístěním stavby na místě původních staveb nedojde ke změně odtokových poměrů“. Krajský soud v Plzni dále výslovně uvedl, že „povinností žalovaného bylo prokázat, že námitky žalobců nejsou důvodné, nebo důvodné sice jsou, avšak žalobci jsou povinni tento stav trpět. Tj. prokázat, že umístěvaná stavba nemůže zapříčinit „ohrožení kouřovými plyny“ ani „ohrožení sesuvy půdy a zaplavováním“, nebo že k „ohrožení kouřovými plyny“ nebo „ohrožení sesuvy půdy a zaplavováním“ sice může dojít, avšak žalobci nejsou z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního oprávnění proti této skutečnosti brojit. Pokud jde o první námitku, skutečnost, že je „vyústění komína navrženo v původním místě a směr kouře se nemění“ nijak nevyvrací možnost ohrožení žalobců „kouřovými plyny“. Pokud jde pak o konstataci souladu umístění stavby s právními předpisy, její obecná podoba nevypovídá nic o tom, že žalobci nemohou být „kouřovými plyny“ dotčeni ani o tom, že případné své dotčení jsou povinni trpět. Pokud jde o druhou námitku, prostá konstatace, že „umístěním stavby na místě původních staveb nedojde ke změně odtokových poměrů“, nevypovídá nic o tom, zda může dojít k ohrožení věcných práv žalobců „sesuvy půdy a zaplavováním“. V této souvislosti je nutné zmínit, že jsou-li součástí umístěvané stavby i „terénní úpravy“, je nezbytné, aby námitky žalobců vůči umístění stavby byly posouzeny komplexně ve vztahu ke všem „součástí“ stavby, resp. rozsahu stavby uvedeného zejména v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí“.

Krajský soud v Plzni pak výslovně uvedl, že „ze závěrů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s odvolacími námitkami žalobců řádně nevypořádal. Došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k neexistenci způsobilých podkladů pro vydání rozhodnutí nelze ověřit správnost závěrů o tom, že k namítanému ohrožení věcných práv žalobců nedojde. Z provedených citací odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nedostál svým povinností vyplývajícím mu z ustanovení § 89 odst. 5 věta první, § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Namísto toho, aby obstaral důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců nedojde, nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců sice dojde, avšak žalobci jsou tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinni trpět, opřel se při svých závěrech o nedůvodnosti námitek žalobců toliko o řádně nepodložené závěry. Je nutné uzavřít,

že se žalovaný dopustil závažného procesního pochybení, když v potřebném rozsahu vůbec neprováděl dokazování. Toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť územní rozhodnutí lze vydat pouze tehdy, pokud záměr žadatele je v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Důkazy prokazující, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců nedojde, ve správním řízení provedeny nebyly. Nelze tudíž dospět k závěru, že žalobci umístěním a realizací záměru nebudou na svých právech přímo dotčeni. Za této situace nebylo možné přistoupit k zamítnutí odvolání žalobců.“

Jak vyplývá z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v rozporu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s., podle kterého právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán, se vysloveným závazným názorem soudu neřídil a o odvolání rozhodl opět bez provedení jakéhokoli dokazování. Správní řízení tak zatížil stejnou procesní vadou jako v předchozím případě.

Jak již soud citoval shora, žalobce a osoba zúčastněná na řízení č. 2, v odvolání namítali, že „*provozováním topného systému budou vypouštěny kouřové plyny a posunutím stavby směrem k jejich domu budou ohroženi na zdraví. Vítr vane převážně právě směrem k jejich objektu a kouř bude vnikat do jejich ložnic. Jejich předci věděli, proč byly sousedící domy právě takto natočeny a vzdáleny od sebe*“. Dále namítali, že „*lokalita v místě stavby je podmáčena a posunutí stavby na jiné místo může způsobit sesuvy půdy a zaplavlávání povrchovou vodou okolní pozemky*“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k první námitce uvedl, že „*odkouření od krbových kamen s teplovodní vložkou tj. komín je umístěn přibližně uprostřed navrhovaného domu tj. ve vzdálenosti cca 28 m od nemovitosti odvolatelů a přesahuje hřeben střechy domu. Dokumentace zpracovaná podle vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, platné ke dni podání žádosti o územní rozhodnutí neobsahuje detaily jednotlivých částí stavby, v dalším stupni projednání tj. v rámci stavebního řízení bude ověřeno, zda je komínové těleso navrženo v souladu s ČSN 73 4201 - v minimální výšce 650 mm nad hřeben střechy. Dále bude ověřeno, zda je stavba komína v souladu s § 24 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů tj. zda je komín navržen tak, aby za všech provozních podmínek připojeného spotřebiče paliv byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší. Stavební úřad své rozhodnutí ve věci umístění stavby opřel o závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, který vydal ke stavbě závazné stanovisko, ve kterém souhlasí s umístěním stacionárního zdroje neuvedeného v příloze č. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Podle tohoto zákona se jedná o malý stacionární zdroj znečištění. V tomto závazném stanovisku, které je závazné pro rozhodování stavebního úřadu, upozorňuje orgán ochrany ovzduší na povinnost provozovatele stacionárního zdroje podle § 17 zákona o ochraně ovzduší, kde je mimo jiné uvedeno, že podle odst. 1) písm. b) je povinností provozovatele dodržovat emisní limity, emisní stropy, technické podmínky provozu a přípustnou tmavost kouře. Tato povinnost provozovatele vyplývá ze zákona, tzn. ukládat tuto povinnost podmínkou rozhodnutí správního orgánu, by bylo nadbytečné. Stavební úřad nemůže v rámci územního řízení ani předjímat, že provozovatel bude postupovat v rozporu se*

zákonem. U malých stacionárních zdrojů se vychází z tmavosti kouře, který se zjišťuje Ringelmanovou metodou podle vyhlášky č. 415/2012. Toto lze ověřit až před vydáním povolení k užívání stavby. Před vydáním povolení k užívání stavby, musí žadatel předložit stavebnímu úřad revizní správu spalinových cest. Revize spalinových cest se dle ČSN 75 4201 se provádí vždy před uvedením spalinových cest do provozu. Při revizi spalinových cest se ověřuje poloha ústí komína (zda vyústění komína je tak vysoko, aby za všech provozních podmínek byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší). Revizi musí provádět odborně způsobilá osoba. V případě, že je zjištěno nesplnění technických parametrů, musí být před uvedením do provozu komína provedeno takové technické opatření, aby komín splňoval ČSN 73 4201 a vyhlášku č. 268/2009 Sb. Stavební úřad musí v rámci územního řízení ověřit, zda je stavba umístěna v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Ust. § 25 vyhlášky řeší vzájemné odstupy stavby, kde v odst. 2) je mezi rodinnými domy určena minimální vzdálenost 7m, pouze ve velmi stísněných prostorech 4m. Při stanovování této vzdálenosti byl brán zřetel i na zohlednění kvality bydlení, zachování soukromí tzn. eliminaci imisní vznikající užíváním stavby jako je například prach, hluk, kouř. Při umístění stavby ve vzdálenosti větší, v našem případě 3x větší, a při splnění technických požadavků na stavby v případě stavby komína výše citovaných, lze mít za to, že vzájemné imise vznikající užíváním stavby k bydlení jsou eliminovány na maximální možnou míru. Nelze opomenout ani fakt, že žadatelé pro vytápění rodinného domu zvolili ekologický zdroj (dřevo). Vytápění dřevem nebo dřevěným odpadem je ekologičtější než např. uhlí, neboť lépe hoří i při nižších teplotách a při jeho spalování vzniká méně oxidu uhelnatého, oxidu síry a oxidu dusíku (na rozdíl od uhlí)“.

Ač žalovaný oproti předchozímu napadenému rozhodnutí rozhojnil svoji argumentaci, položenou otázku, zda s ohledem na plánované umístění stavby a převážné proudění větru budou kouřové plyny vnikat do ložnic objektu žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2, opět řádně nevyřešil.

Předně je nezbytné uvést, že podle § 25 odst. 1 věta první vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. V ustanovení § 25 odst. 2 téže vyhlášky je pak uvedeno, že, je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m.

Ze žádného ustanovení vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území ani jiného právního předpisu nevyplývá, že by správní orgán nebyl povinen zkoumat například naplnění požadavku zachování kvality prostředí při vzdálenosti rodinných domů „3x větší“ než je minimální 7 m vzdálenost. To samé platí i pro případ zachování ostatních technických požadavků na umístěvanou stavbu.

Závěry žalovaného o tom, že „komín je umístěn přibližně uprostřed navrhovaného domu tj. ve vzdálenosti cca 28 m od nemovitosti odvolatelů a přesahuje hřeben střechy domu“, „komínové těleso navrženo v souladu s ČSN 73 4201 - v minimální výšce 650 mm nad hřeben střechy“, „komín je navržen tak, aby za všech provozních podmínek připojeného

spotřebiče paliv byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší“, „orgán ochrany ovzduší, vydal ke stavbě závazné stanovisko, ve kterém souhlasí s umístěním stacionárního zdroje“, „povinností provozovatele je dodržovat emisní limity, emisní stropy, technické podmínky provozu a přípustnou tmavost kouře“, „bude provedena revize spalinových cest se dle ČSN 75 4201“, či že „vytápění dřevem nebo dřevěným odpadem je ekologičtější než např. uhlí“, nevypovídají vůbec nic o tom, zda s ohledem na plánované umístění stavby a převážné proudění větru budou či nebudou kouřové plyny vnikat do ložnic objektu žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2, a eventuálně pokud ano, na základě čeho jsou dotčení tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět.

Po celou dobu správního řízení nebyla k vyřešení této otázky provedena žádná zjištění, resp. proveden jakýkoli důkaz, ze kterého by vyplýval vztah objektu žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2 ve vztahu k umístěvané stavbě, tedy zejména charakter předmětné lokality, pozice ložnic, pozice komína a převážné proudění větru.

Ke druhé námitce žalovaný uvedl, že *„stavba rodinného domu je navržena v místě rodinného domu čp. 139 a stavba garáže v místě již zaniklé stavby. Jak je uvedeno v technické zprávě stavby rodinného domu, s ohledem na konfiguraci terénu v místě stavby je navržen mírný lokální terénní zářez za účelem vytvoření roviny pro vlastní stavbu. Z důvodu provedení tohoto zářezu a k zamezení sesuvu půdy je na západní straně rodinného domu ve vzdálenosti 1,9 m od domu navržena opěrná zídka výšky 1,1 m a délky 17,5 m, která zamezí sesuvu půdy směrem k rodinnému domu. Dle veřejně dostupných mapových podkladů odvolací orgán zjistil, že terén v místě stavby se mírně svažuje od západu na východ a novostavba rodinného domu je navržena ve výšce 875 m.n.m. Stavby odvolatelů jsou umístěny severně od novostavby a ve vyšší nadmořské výšce. Stavba garáže je navržena jen v mírně se svažujícím terénu, cca ve stejné výšce jako pozemky p.č. 2567/4 a 2567/41 v k.ú. Prášily ve vlastnictví odvolatelů. Obě stavby jsou orientovány od západu na východ, po vrstevnici. Plocha zpevněných ploch okolo obou staveb představuje 10,84% celkové plochy dotčených pozemků stavbou. Likvidace dešťových vod ze střech obou objektů je do dvou vsakovacích jam, které jsou umístěny východním směrem od rodinného domu, jižně od garáže. Zpevněné plochy zabírají jen poměrně malou část pozemku, § 21 odst. 3) bod a) vyhlášky stanovuje, že poměr výměry ploch schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku musí u samostatně stojících rodinných domů být nejméně 0,4, plocha dotčených pozemku stavbou je 1061 m², plocha zastavěná a zpevněná je 257,7 m², poměr těchto dvou ploch je 0,76, z tohoto plyne, že je splněn § 21 vyhlášky stanovující povinnost likvidovat dešťové vody vsakováním na svém pozemku. „Zářezem“ do pozemku, provedením opěrné zídky a zpevněných ploch nemůže dojít k ohrožení nemovitosti čp. 138 (p.č. 2184/1 a 2183/1), umístěné severně a ve vyšší nadmořské výšce než navržené stavby, sesuvem půdy a zaplavováním. Okolní terén se výrazně „zvedá“ až za nově navrhovanou stavbou rodinného domu a stavbami odvolatelů směrem k vršku „Ždánidla“. Pokud v současné době dochází k zaplavování pozemku č.p. 2567/4, 2567/41, 2567/40, 2567/39 v k.ú. Prášily, neboť je zde terén již mírnější, nově vzniklé stavby nebudou mít na toto podstatný vliv. Z výše uvedeného vyplývá, že umístěním stavby nedojde k negativní změně odtokových poměrů, které by měla zásadní vliv na nemovitosti odvolatel“.*

Ač žalovaný oproti předchozímu napadenému rozhodnutí rozhojnil svoji argumentaci, položenou otázku, zda je lokalita v místě stavby podmáčena a posunutí stavby na jiné místo

může způsobit sesuvy půdy a zaplavování okolních pozemků povrchovou vodou, opět řádně nevyřešil.

Při soudním jednání byl proveden důkaz žalobcem předloženými fotografiemi, ze kterých vyplývá, že předmětná lokalita má zejména s ohledem na svažitosť terénu a odtok vody z pozemků osoby zúčastněné na řízení na pozemky žalobců specifický charakter. Jak žalovaný potvrdil při soudním jednání, při svých závěrech ohledně vzájemné polohy staveb vycházel z mapy umístěné na www.mapy.cz, na které je však sice uvedena vrstevnice 875 m.n.m., avšak zcela bez možnosti zjistit konkrétní výškové parametry předmětné lokality.

Po celou dobu správního řízení nebyla k vyřešení položené otázky provedena žádná zjištění, resp. proveden jakýkoli důkaz, ze kterého by vyplýval vztah objektu žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2 a umístované stavby, pokud jde o namítanou hrozbu „*sesuvů půdy a zaplavování povrchovou vodou pozemků žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2*“ v souvislosti s plánovaným umístěním stavby. Nelze tedy zjistit jaký objekt je výše, jaký níže, jaké jsou odtokové vlastnosti předmětné lokality, zda je lokalita promáčena, zda v souvislosti s umístovanou stavbou hrozí sesuvy půdy ze svahu či zaplavování povrchovou vodou. Bez těchto zjištění není vůbec možné položenou otázku vyřešit.

Žalovaný vychází z „*technické zprávy stavby rodinného domu*“, aniž by však ověřil soulad uvedených parametrů se stavem na místě samém. Žalovaný současně tvrdí, že „*zářez*“ do pozemku, provedením opěrné zídky a zpevněných ploch nemůže dojít k ohrožení nemovitosti čp. 138 (p.č. 2184/1 a 2183/1), umístěné severně a ve vyšší nadmořské výšce než navržené stavby, sesuvem půdy a zaplavováním“, avšak pokud součástí spisového materiálu není žádný důkaz, ze kterého by jasně vyplývaly výškové parametry předmětné lokality, nelze správnost těchto závěrů jakkoli ověřit. Jakým konkrétním způsobem má „*zářez*“ do pozemku, provedením opěrné zídky a zpevněných ploch“ zamezit „*sesuvům půdy a zaplavování povrchovou vodou pozemků žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 2*“, uvedeno také není. Závěr žalovaného o tom, že „*umístěním stavby nedojde k negativní změně odtokových poměrů, které by měla zásadní vliv na nemovitosti odvolatele*“, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování.

Konečně pokud jde o odkaz žalovaného na ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého „*vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení je splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4*“, je nezbytné uvést, že tento odkaz a žalovaným provedený zevrubný výpočet není pro vyřešení sporné otázky jakkoli přínosný. Žalobce namítá, že „*lokalita je v místě stavby podmáčena*“. Pokud nebude řádně zjištěno, zda tomu tak je či není, nelze k aplikaci ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území přistoupit. A to z toho důvodu, že vyhláška počítá s „*pozemkem schopným vsakování dešťové vody*“, nikoli s „*podmáčeným pozemkem*“.

Dlužno doplnit, že vyřeší sporné otázky může být velice komplikované a může k němu být potřebné odborných znalostí. V této souvislosti je proto nezbytné poukázat na ustanovení

§ 56 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o řádném nevypořádání námítky podjatosti, neboť ze spisového materiálu správních orgánů vyplývá, že tato námitka byla uplatněna až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný se tak před vydáním napadeného rozhodnutí s touto námitkou nemohl vypořádat.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). K nedostatečnému zjištění skutkového stavu došlo již v řízení před správním orgánem prvního stupně, a proto soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jak umožňuje ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada cestovních výdajů na cestu na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět při použití osobního automobilu tov.zn. Volkswagen Passat Variant, SPZ: ... s pohonnou směsí motorová nafta při její průměrné spotřebě 8,2 l/100 km. Zástupce žalobce sice požadoval náhradu cestovních výdajů za cestu z Úval do Plzně a zpět, nedoložil však, z jakého důvodu by měla být při cestě k jednání soudu zohledněna právě obec Úvaly, protože soud při kalkulaci náhrady cestovních výdajů na cestu k jednání soudu vycházel z adresy sídla advokáta (a sídla soudu). Náhrada výdajů za cestu osobním automobilem je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,80 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb.]. Délka trasy Praha-Plzeň a zpět je 186 km, a proto základní náhrada za takovou cestu činí 707 Kč. Do cestovních náhrad také patří náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu. Pro rok 2016 byla pro výpočet výše uvedené náhrady stanovena průměrná cena za 1 litr nafty ve výši

29,50 Kč [§ 4 písm. c) citované vyhlášky]. Náhrada za spotřebovanou naftu proto činí částku 450 Kč (1,86 x 8,20 x 29,50 Kč). Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Za 6 započatých půlhodin promeškaného času cestou osobním automobilem na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět je tak náhrada za promeškaný čas dána částkou 600 Kč (100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu). Náklady řízení tedy činí částku ve výši 14.957 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Pokud jde o náklady řízení v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, tyto soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nebyl s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě úspěšný.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob osobě zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 14. června 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová